

טורי ברסקי גבריאלי (גבי)

473329

בן הלנה ודויד

נולד ב- כ"ה מרחשוון תש"ג 5.11.1942

התגייס לצה"ל בנובמבר 1961

שרת בפלס"ר 95

נפל ב- י"א אדר ב' תשכ"ב 17.3.1962

בקרב על הכנרת.

ברסקי גבריאל (גבי).

בן דויד והלנה. נולד ביום כ"ה במרחשוון תש"ג (5.11.1942) בחפצי-
בה. למד בבית-הספר היסודי שבקבוצה ובכיתות-ההמשך שם. חבר
"הנוער העובד" ו"מחנות-העולים". הרבה לקרוא, וביחוד בספרי-
מלחמה, והיה אוהב את שירי-הפלמ"ח. היה עליו וחברותי. עבד
בענפי-המשק השונים ובסיפוק מיוחד - בחריש ובזריעה. הוטל
עליו לצאת לשנת-הדרכה וקיבל את הצו. כאן רכש לו ידידים רבים
בין המדריכים והמחנכים. גויס לצה"ל בנובמבר 1961. נפל בקרב על
הכנרת ביום י"א באדר ב' תשכ"ב (17.3.1962) והובא למנוחת-
עולמים בבית-הקברות בחפצי-בה. ביום-העצמאות תשכ"ב הוציאה
חפצי-בה חוברת וכן נטעו גן לזכרו. סניף "מחנות-העולים"
שבקרית-שלום הקים ספריה על-שמו.

"יהי זכרו ברוך".

מקום הולדתו – חסציבה

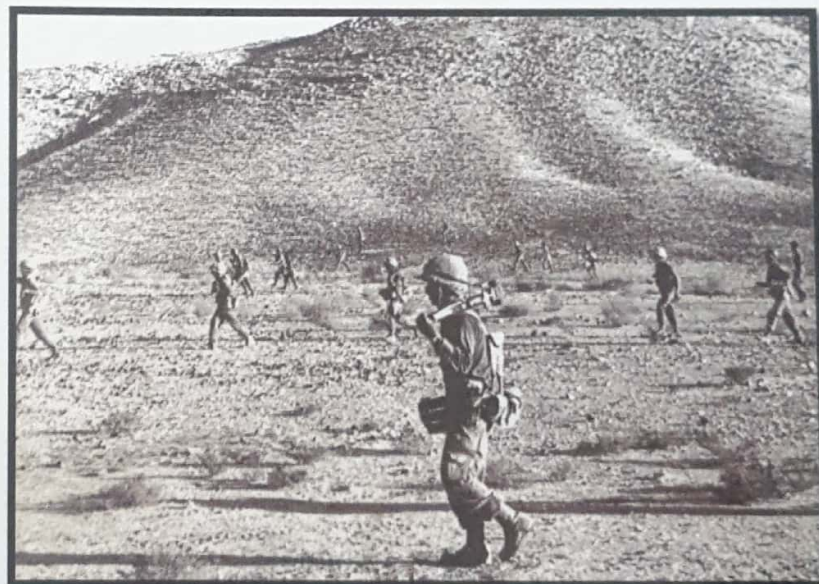
היה חבר בתנועת 'הנוער העובד'

דרך הקרבות של חטיבת גולני

אימונים ומסדרים

סיירת גולני – לוחמי 'הנמר המעופף'

סיירת גולני הינה יחידת העילית של חטיבת גולני ופיקוד הצפון. לוחמי הסיירת ידועים בכושרם הקרבי והגופני, בעוז רוחם וביכולתם לצאת לפעולות מורכבות וחודרות מעבר לקווי הגבול. עוד בימי תשי"ח פיקד רפי קוצר על מחלקת סיור מיוחדת (מחלקת הקומנדו) בגדוד 'ברק', והיא ממשיכה מאז לפעול לצד החטיבה משך כל שנות קיומה.

מסלול ההכשרה בסיירת כולל בתוכו מגוון רחב של קורסים מקצועיים ייחודיים המקנים ללוחמיה יכולות גבוהות בתחום הלוחמה בטרור, הגיווט, חדירה לשטחי אויב ועוד. שמה של הסיירת נקנה בפעולותיה הרבות שהמפורסמות ביניהן היו בנוקייב (1962), בתל פאחר, כיבוש מוצב החרמון (1973), כיבוש מוצב הבופור (1982) ופעולת נעיימה (1988).

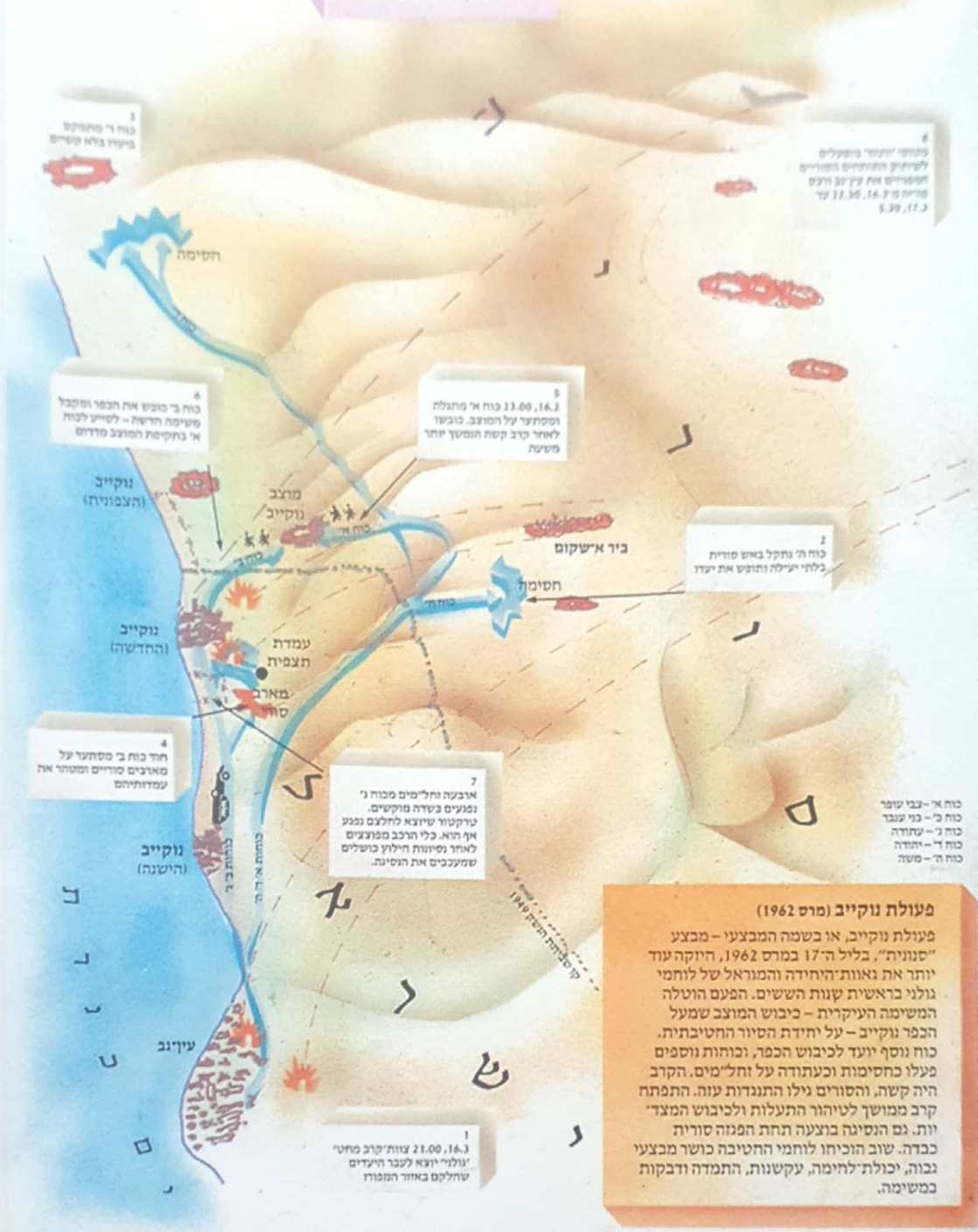
על היחידה פיקדו לאורך השנים רבים ממפקדיה הבולטים של החטיבה (חלקם אף נפל בקרבות לאורך השנים) שמריהו ויניק ז"ל (נפל בקרב על החרמון), גוני הרניק ז"ל (נפל בקרב על הבופור), אמיר מי-טל (נפל בפעולת נעיימה כמג"ד 'ברק'), אלוף משה קפלינסקי – אלוף פיקוד המרכז, תא"ל ארז גרשטיין ז"ל לימים מפקד מח"ט גולני ומפקד עוצבת לבנון (נפל בזמן השהייה ברצועת הביטחון), אל"מ משה תמיר – מח"ט גולני ועוד.

מפת המבצע בה השתתף גבי

מבצע "סנונית"

ליל 16/17 במרס 1962

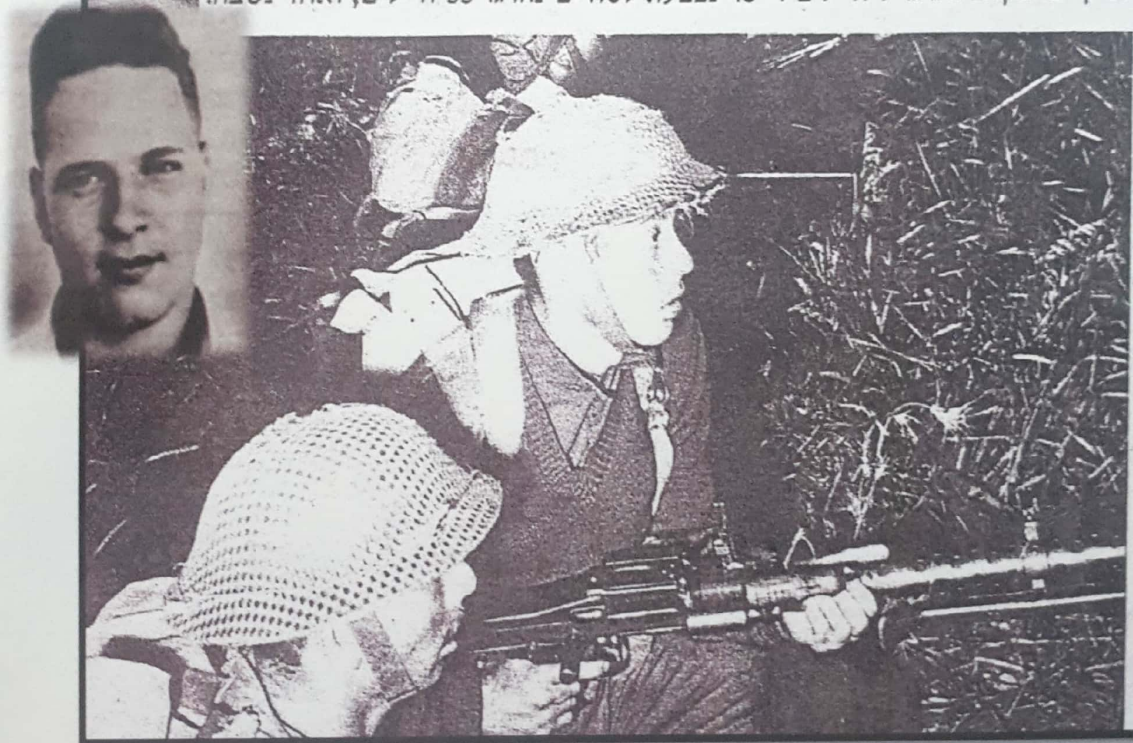

מהלך המבצע

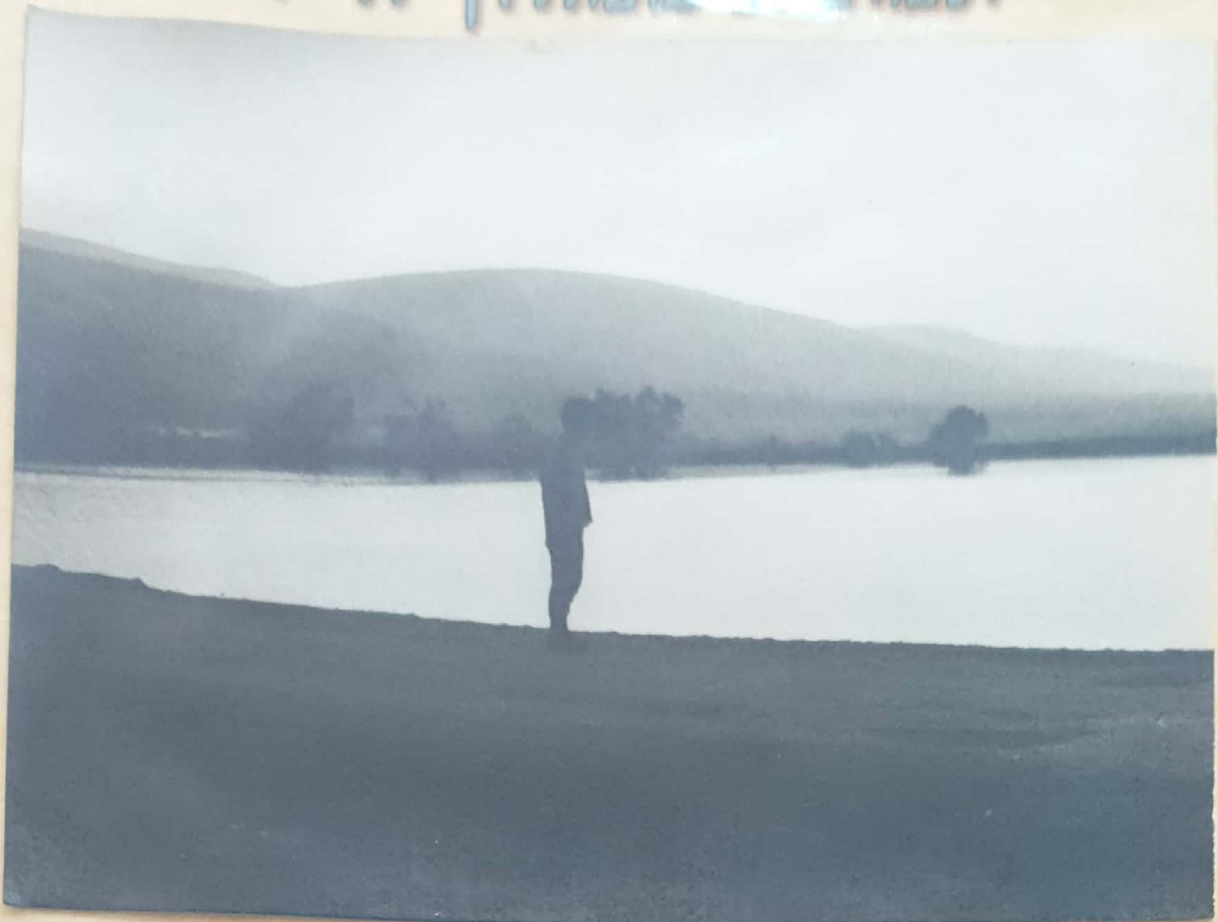
הכושר המבצעי, הדבקות במשימה וחמשמעת הקרבית שגילו לוחמי גולני בפעולת תאופיק (מבצע 'חרגול', פברואר 1960), יחד עם המאמץ הגדול לטיפול גאוות היחידה וערך ה'הסתערות', כסגנדרט של לחימה, שעשו המחט"ם אהרון יריב (1960-1961) ומוטה גור (1961-1963), הביאו להטלת משימה קרבית עצמאית נוספת על חטיבת גולני, בחודש מרס 1962. גם הפעם חיתה הפעולה נגד האויב הסורי ברמת הגולן, במבצע 'סנונית', פשיטה לילית על הכפר נוקייב ועל המוצב הפלוגתי שמעליו. המוצב היה גדול ומבוצר, באורך 300 מטר וברוחב 150 מטר, עם חמש מצודות בטון, תעלות קשר, עמדות, גידור ומיקוש. מועד הפשיטה נקבע לליל ה-16 במרס 1962 והשתתפו בה חמישה כוחות-משנה.

כוח א', יחידת-הסיור החטיבתית, בפיקוד רס"ן צביקה עופר, כבש את המוצב הפלוגתי מעורפו, לאחר קרב קשה, שנמשך יותר משעה, תוך קבלת סיוע מכוח ב'. על כוח ב', לוחמי ביה"ס למכי"ם, פיקד רס"ן בני ענבר. הכוח כבש, בקלות יחסית, את הכפר נוקייב והתפנה להמשך תקיפת המוצב מחזיתו.

שני כוחות נוספים, כוח-משנה ד' וכוח משנה ה' בפיקוד מג"ד 'גדעון', יהודה גביש, הופעלו כחסימות מצפון לנוקייב, וממזרח, ליד ביר-א-שקום. כוח ג', בפיקוד מג"ד 'הבוקעים' 'הראשון', אורי שילה, רוכז כעתודה על גבי זחלמי"ם ליד קיבוץ עין-גב. חיילי גולני ביצעו את משימותיהם בשלמות, טיהרו וכבשו את הכפר והמוצב, אך הנסיגה, שבוצעה תחת הפגזה סורית רצופה, התעכבה בשל הנסיונות לחלץ ארבעה זחלמי"ם משדה-מוקשים, מדרום לנוקייב. בקרב נהרגו 7 חיילים ו-45 נפצעו. לסורים נהרגו 35 חיילים, ואחד נשבה.

תמונות ממהלך חייו

הספד מפי מפקד היחידה

את גבי קיבלנו ליחידה לפני כ־4 חודשים. גבי בא ליחידה כמתנדב. הוא בא אלינו מתוך חכרה שקשה יהיה להשיג את כל שידרש ממנו ומחבריו. מעולם לא בא אלי גבי כמתלונן על שאינו יכול. מעולם לא הפסיק לבצע את שהוטל עליו. "חבריא. לגמור עד הסוף — חבריא לתגיע" — היה מצחיר ומכריז למחלקה במסע. בריצה או בכל אתגר אחר שתועמד בפניו. תמיד היה מתחיל ב"חבריא" משוט שהרגיש שיחד עם כולם יש להתגבר, וחיה אם פיגר משהו. גבי היה המעודד, העוזר ובטוחים חיינו שהמפגר לא יפגר עוד. בתוכנו לא היה גבי רק חייל מסור וטוב, אלא ידיד וריע והיה טבוע בו מין חיך כזה, מין צחוק שהיה מאלץ אותנו לחייך חזרה. לפעמים הייתי שואל: "גבי — מה אתה כל־כך מבסוט?" וגבי היה משיב: — "איך אפשר שלא להיות מבסוט ביחידה — וחץ מזה איני יכול להוריד החיך, זה אצלי בדם".

כאשר שאלתי אותו פעם מדוע בעצם התנדב ליחידה שלנו ענה: "רציתי להיות ביחידה של מתנדבים, שם בודאי חבר'ה טובים".

אני בטוח כי גבי עתיד היה לחיהפך לקצין טוב בצבא שלנו. כי היו לו תכונות מנהיג מטבעו ואנשים העמידו עצמם ברצון תחת מרותו וגם נתקשרו אליו.

באו אלינו לביקור ילדי האיזור, היה צריך שמישהו יסביר, יראה את המאהל, יספר על אימונים, יארגן שירה ועוד. קראתי את גבי אלי והסברתי לו המצב — גבי לא סרב. להיפך, התלהב לעשות זאת ונוסף לכך הכניס מיוזמתו לימוד שיר לילדים — את שיר הסיירת. גבי אמר — נעשה להם שמח. פשוט להראות להם שאנחנו גם אנשים שמחים ולא רק חיילים אפורים.

בליל הקרב היה גבי בין הקבוצה הראשונה שפרצה לתעלות המוצב. היתה מצדית שחלשה על קטע של התעלה וגרמה להרבה נפגעים. גבי נקרא קדימה, כיוון את נשקו אל המצדית, ירה, אך גם גבי נפגע ונפל. החשנו עזרתנו. הבאנו אליו מיד את הרופא. חשבנו שאולי נוכל עוד לעזור... להציל...

קשה לתאר שגבי וחבריו אינם עוד עמנו. אינם באימונים, אינם בפגישות ולא עוד שותפים לחוויות של סוף קרב. חסר לנו אותו גבי שיחייך תמיד ויגיד: "חבריא מה גשמע?" — כך כמו סרגילים היינו לשמוע מגבי.

גבי יישאר תמיד אחד מאתנו וכשנצא לבצע את שיוטל עלינו, נלך באותה שמחה באיתו רצון כהלך גבי ואף פעם לא נשכח את מה שגבי היה אומר: — "חבריא! פיוט, יש לשיר לפני שיוצאים ואז יותר קל...".

נזכור ולא נשכח — ויהיה גבי אתנו תמיד כאחד משלנו.

שלכם

רס"ן צביקה עפר

מפקד היחידה

מסמך מס' 100

תאריך: 20.10.77

מקום:

הצוין נמצא דבריו — היחידה עזרה וזמן מותו היחידה

כותבים לזכרו

גבי יקירי,

הגיע הזמן להיפרד לנצח.

תמיד ידענו כי הפרידה בינינו תהיה קשה כמות, אבל חשבתי כי היא תהיה הפוכה ואתה תישאר אחרינו בארץ החיים. היית משובש כל חיינו, שמש צעירה ופורחת של משפחתנו. אנחנו נתנו לך את החיים ואנחנו הובלנו אותך לקראת המות בדרך של העבודה, הקבוצה, המסירות, הנאמנות, ההתנדבות וההקרבה. לא היית גבור מלחמה ולא שואף קרבות. היית ילד יהודי רך, נאמן ומסור. מועזע ואיום עולמנו זה שמוכרחים לרפד את חיינו בצעירים וטהורים.

שלום לך גבי, בן־יקר, בן־יקר...

(ליד הקבר)

א ב א

נפוצו ידידים

דברי התנחומים נדמו

שרדנו שנינו —

אני וחסרונך.

גבי, לא תארתי לעצמי שנצטרך כך להיפרד ממך. איך נפלת. גבי, ואתה כה צעיר!! נפלת בקרב. באותו קרב שכפו עלינו. שהוא הכרח לנו כדי שנוכל להמשיך לחיות ולעבוד. אתה, שהתחנכת לעבודה, שחינכת נערים לעבודה, נפלת בקרב שצריך להבטיח את העבודה ואת העובדים.

לא היינו אתך ברגעי הקרב, אבל חבריך סיפרו שגם שם, גם ברגעי הקרב הקשים, התנדבת. התנדבת לפרוץ דרך לחברייך ושלמת ביקר ביותר — בחיים. תמיד התנדבת, גבי... עשית זאת בהיותך ילד. התנדבת להקדים את שנת השירות השלישית, להדריך בתנועה, והתנדבת בקרב.

כאשר אנו עומדים כאן, המומים, נעתקות המלים. במה לנחם? במה נתנחם? — — —

(ליד קברו)

גדעון ארן

אראה אותך בכל בלורית של נער אחוש נשימתך, חומך בכל פינות הבית האם זה לא אתה שם בחצר, בהמולת העבודה, ברעש מכונה? הכל נמוג — נמחק — רק זכרונות ומוכרות וכאב, כאב ורגשות אשם.

אובד

כה ריק והס סביב, סביב —

יתום.

שכול.

א ב א

מכתבים שכתב גבי

לכל המשפחה שלי

דודאי כבר כבר די קרצת לבי מה שפירסמת את המכתב האחרון שלי וגבי שלח

הוא היה ממש נעים ונחמד ויש לי דעת בעד המכתב, אל אני בוגר, לכת כמעט חילופי.

היום כל - אני נמצא שם-שם במחנה השרד במחנה בולגרי, אני נרשם את כל המכתבים כדי להביא

לחיות, אבל רק מלחיות יודע את עצמו, היום ויש הרבה מהר קוממים על ח"מ-מא"ל המה, קל-כל-מנים

ביתן הקרוב כבר ארץ על כך מיועצת, אני מקוה, קל-כל-מנים, שלח ידאירך אוקי את בגודל.

את המידענות עצמה עוד לא החלפנו ונחמיל בקרוב עד אז עובדים כל הזמן במחנה, מלמכים קשה בכל

בינה דברים רשומה, ח"מ וכו', ח"מק' עצמו לא כל-כך קשה, אבל נראה מה יהיה כאשר המהיל המידענות

עצמה, אני מקוה שיהיה במהר גמור.

זה בערך הכל מה שיש לי לשפר לכם, בקשר למעשה עוד לא ידוע לי כלום, אבל אני כבר די

מבטח אליכם, על כולכם, לגדולים ולקטנים, אולי כאשר אקבל מכם מכתבים, אז יהיה יותר טוב.

כללית אני כבר רוצה לשמוע מכתבים מהמשפחה ובמיוחד אלי.

שלום רב לכולכם

גבי

13.3.1960

אבא שלום רב,

אני מוסיף רק כמה מלים למכתבה של אמא, אין לי זמן רב, יש קשה

שינויים, אני מתאר לי שהיא כבר שאלה את כל השאלות המסורתיות ולא

אחזור עליהן, ודאי סיפרה לך על ה"פורים" במשק, אני דוקא לא ז"כ, גבי

מט' ומלגו - כל המהפכה - לא נהנינו, רקדו כל הזמן ריקודים סלונים

ולא ז"כ בעניין.

אני מקוה לקבל במהרה את המכתבים שלך, לדעת מה נשמע אצלך.

לדעת מה אתה רואה שומע וכו'.

מנבי

שלום תהיה בריא ומהוב ושלום רב

16.3.1960

... היה זה דבר יוצא מהכלל לראות איך תוך שלושה וחצי ימים מטפס

לגובה מגדל של 12 וחצי מטר, אני מתכוון כמובן לאסס שאנו בונים. בעצם

אתה בכלל לא מרגיש איך שזה הולך וצומח. התבנית עולה לאט לאט 5-10

ס"מ כל פעם ואין זה מורגש, אך כשבאים לאחר יום עבודה ורואים איך המגדל

קומץ לגובה בעוד 4 מטרים - בסיכום זה דבר די רציני, גם לעבוד רצוף

במשך כל היום והעבודה היא קשה ודי מסוכנת, ככה שהולכים וגומרים -

באמת דבר גדול ואני עייף ומרוצה, זה בעצם המאורע העיקרי של השבוע.

מהר אמא ורוחה נוסעים לבארי להכיר את המשפחה של מירח. החלטתי

כי לטובתי ולטובת כולם יהיה אם אשאר בבית, עוד תהיה לי הזדמנות

להכיר ולעת עתה יותר טוב לגווח ויש לי עוד לחקין כמה עבודות-גמר.

אני מסיים ומצפה לראות סימן ממך. שלך

גבי

גבי

על אחי גבי – מקץ ארבעים שנה

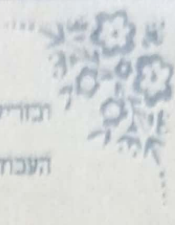
עברו ארבעים שנים מאז נפל גבי אהרן בקרב נקיבו, בהיותו ודיל בצבא.

הוא נולד בשנת 1942 בקיבוץ חפצי-בה ובו עשה את מרבית 19 שנותיו. הייתי אז ילדה קטנה ואני זוכרת שהוא היה בעיני חינוך נורא יפה. גם שמו גבי ניתן לו על פי הצעתי שמצאה חן גם בעיני הורי. התכנים שספג ואיתם צמח היו אלו שדווחו בסביבת חיו בילדותו ונעורותו. תכנים של חיי קיבוץ, חיי חברה ועבודה חקלאית, כפי שנוחו בארץ-ישראל בשנות הארבעים והחמישים של המאה העשרים, השירים שליוו רבות את החדים אז, ההווי הישראלי שעבר ממקום למקום בארץ הקטנה הזאת והקיף את כולם, הדי מלחמת השחרור וההתנדבות, לכל אלה ניתן למצוא שיקוף בעולמו של גבי ובמעשיו.

הוא היה הצעיר במשפחתנו. הורינו הלנה ודוד, שהיו אנשים חמים מאד, שפעו אהבה אל הבן הקטן והוא נכון היה להחזירה אל סביבותיו בכל עת ולאורך חייו. היה ילד רך, לא טיפוס השוֹבב הפרוע או הספורטאי קל הרגליים, מה שלא הקל עליו לרכוש את הבטורה החברתית שכל ילד שואף אליה בילדותו. אבל הוא הונע והשתלב מהיותו ילד פעלתן, אוהב חיים ומוצא עניין בנושאים ותחומים רבים. מקשיב לשיחות המבוגרים בביתו וקולט היטב את המדובר. ער למתרחש סביבו ופתוח לכל סוג של עשייה. הירבה לקרוא ספרים ועיתונים. אהב להציג על הבמה, ובכל דמות ששיחק טיפח את הממד ההומוריסטי שלה. ומן הצד האחר נמשך לעיסוקים טכניים ומכניים שהזדמנו לו ורצה לרכוש את המיומנויות שלהם.

כך הוא גדל ומגיע לשכבה הבוגרת בבית-הספר, נער גבה קומה, רחב ממדים ומטפח בלורית בהירת תלתלים. דמות ה"צבר" הישראלי התאפיינה אז, ממש כפרי הצבר, בקליפתו הדוקרנית וב"תוף" הטוב שלו. גבי לא היה כזה. נעדרו בו היספוס, ציניות וקשיחות ותוכו שודר ממנו ללא קליפות. אני גם לא זוכרת אותו מנסה להיות אחר. בדרכו שלו, שהתאפיינה ברוח טובה ובקבלה את האחרים ואת עצמו, הוא מוצא את מקומו. לפי אפיו לא היה לו קושי פנימי למצוא הגאה בחייו כפי שהם היו. הייתה בו שמחה והוא אהב להיות שמח. הירבה לחייך ולצחוק. אהב לאכול וגם לבשל. אהבה לשיר והכיר המון שירים. חברותי, ידידותי וטוב מזג מאין כמוהו. מעניין הדבר שהפן החייכני באישיותו הורגש יותר מאשר הפן הרציני שבעצם היה בו אך לא גילוה אל הביטוי החיצוני שלו, אלא בא לביטוי ב"תוצאות שהגיש": חיבורים בלימודים, עמדות בדיונים, או אחריות בעבודה. הלימודים הלכו לו בקלות, הוא היה אינטליגנטי וגם נבון, בעל יכולות מצוינות של חשיבה ולמידה, של הבנה ושל ביטוי.

ובצד כל אלו – בחור של עשייה. אם זה לתקן דבר בבית ההורים, אם להכין מחנה או טיול ואם, כאמור, לבצע כראוי עבודה במשק. עבד ברפת, במסגרייה, בכותנה, בפלחה ובהגאה יתירה בחריש

העבודה. לעשות ולעבוד – וזה אצלו עוד אופן של הגשמה עצמית, מכלי שחשב על כך במיוחד. והוא העבודה במשק מתרחבים הקשרים שלו עם מבוגרים וצעירים, קשרים של הערכה וחבה.

תמיד היה נשאר ילד של המשפחה וחבר של כל אחד בתוכה. בינו לבין אמא ואבא שרדה לא רק אהבה אלא גם שותפות והנאה של כל אחד מן האחרים בתוך המשולש הזה. יש, למשל, חמנה שעומדת חיה לנגד עיני גבי ואני אופים עוגה. הוא מיומן במלאכות אלה פי כמה ממני והשמות בגרמנית (שפתה של אמא שלנו) של שלבי ההכנה ומרכיבי העוגה שגורים על פיו ונאמרים בטבעיות גמורה, שלא על-מנת להצחיק, אבל אותי זה הצחיק אז וגם היום. כדי לצנן את העוגה הנחנו אותה על החלון ליד ה"טפטפת" (מקרר לא היה), העוגה נפלה, היינו צריכים "לשחזר" אותה מחדש אבל זה כבר ספור אחר...

כשסיים את כיתה י"ב הלך לשנת הדרכה בתנועת "המחנות העולים", כוון פחות נכסף אז בקרב חבריו. גבי לא ידע בדיוק אם הוא רוצה בזאת אבל בחושי הרגיש, כנראה, שזה התאים לו אז. ואמנם, רבות מתכונותיו באו למיצוי כמדריך. כדרכו הוא מוערך וחביב על חניכיו וחבריו המדריכים וגם מרורים שנה חשובה של התנסות ומימוש עצמי. בסיום התקופה הזו ולפני הגיוס לצבא נפגשנו שנינו בתל-אביב והלכנו לראות את להקת "התרנגולים", זה היה בדיוק החומר האהוב על גבי.

בן 19, בנובמבר של שנת 1961, הוא מתגייס לצבא, לסירת גולני, כפי שרצה. מסיים את הטירונות ומתחיל במסלול המיוחד ליחידה זו. משיל מעליו קילוגרמים, מסתפר קצר כמו שצריך בצבא ונראה נהדר. עומד באימונים הקשים ומה שלא עושה עבורו התכונה של כושר מולד, עושים אצלו כח-רצון והתמדה ובטחון שהוא נמצא במקום הנכון, שכן צריך לעשות ושהכל יהיה בסדר. ושוב – חבר טוב ומחובב על כולם, כך הוא מתואר הוא בפי חבריו משם, עליו, מאיר עיניים ומתחלק עם האחרים בקשה ובקל. ומאחורי החיוך מבחינים מפקדיו וחבריו בבחור חושב ובוגר שניתן לסמוך עליו בכל. ארבעה חודשים לאחר שהתגייס לצבא לקח חלק עם היחידה שלו בקרב נגד הסורים, בכפר נוקייב שממזרח לכינרת ובקרב הזה מצא את מותו.

זהו ספור חייו הקצרים של גבי, נערנו הצעיר, האהוב, האהב וההיר המבט – לא רק כצבע עיניו התכולות אלא גם כהקרנה של המבט החיובי והאופטימי שבו הביט על העולם.

רחל סער (אחותו)
ת"א, 2002

ברסקי גבריאל ז"ל

1942-1962

